

човѣка съотвѣтствува на тия двѣ плочи, за които говорятъ ученитѣ. Значи, въ мозѣка на човѣка понѣкога става голѣмо напрѣжение, вслѣдствие на което се заражда нѣщо неестествено въ неговия начинъ на мислене. Щомъ кажатъ за нѣкой човѣкъ, че дѣскитѣ му хлопатъ, веднага търсятъ начини, какъ да ги стегнатъ. Съ това, обаче, въпросътъ не се разрѣшава. То е механическо разрѣшение. Мозѣкътъ на човѣка не е създаденъ отъ дѣски; той е създаденъ отъ редъ живи клѣтки, отъ редъ мисли, способности и чувства, които трѣбва да се развиватъ правилно. Въ това отношение, човѣкъ трѣбва да се изучава въ своята цѣлокупность. Има една вжтрѣшна наука за живота и за отношенията на хората, съ която всѣки човѣкъ е запознатъ. Споредъ тази наука човѣкъ трѣбва да урежда живота си най-хармонично и то, при условията, при които е поставенъ. Тази наука трѣбва да се изучава и прилага за въ бждеще. Колкого повече ученитѣ хора намиратъ връзка между всички явления, толкова повече и тѣхната задача се улеснява. Науката трѣбва да бжде служителка на Първичната Причина. Религията трѣбва да бжде служителка на Първичната Причина. Художеството, изкуството, музиката трѣбва да служатъ на Първичната Причина. Управлението трѣбва да бжде въ услуга на Първичната Причина. Всичко трѣбва да бжде въ нейна услуга, за да се създаде вжтрѣшна хармония въ живота.

Христосъ казва: „Който се отмѣта“. Този стихъ може да се вземе и въ положителенъ смисълъ: „Който не се отмѣта“. Тоза значи, човѣкъ при всички условия на своя животъ, при каквито и да е мжчнотии и страдания, да остане вѣренъ на своитѣ вжтрѣшни убѣждения и да знае, че всичко, което Богъ е създалъ, има свое вжтрѣшно прѣдназначение. За въ бждеще ще има една велика, мощна наука, която нѣма само да проучава явленията въ природата, но ще разбира, какви сж дълбокитѣ причини, които ги прѣдизвикватъ. При тази наука,